

ЗОРИЦА АРСИЋ МАНДАРИЋ

САНИШТА

Боса ходам по цвећу
и кругови се око мене
отварају – све до реке

Личим на изгорело парче неба
случајно спуштено
у ливаду.

Језици пламени око мене
преплићу – чак до реке.

Глава ми се зачуђена
између мириса буди –
то ми кожа под лептиром
мирише разнежена.

Сањам – обудовела бајкарка
са планине,
а чудаци кругови
воде ме до ивице реке
послушну и занесену.

Проклињем, полусвесна,
саништа из којих
излазим заведена и очарана
уздигнутих руку.

Сва невина и безнадежна,
подигнутих сукања –
улазим у реку.

Са дна се песма Офелије
отклапа.
белим ме сном обмањује
и покорава.

„Багдала“ бр. 115-116 / 1968.

СТО У ПРОЛАЗУ

Сто година у пролазу...
Сто сунаца без хладовине,
столица и сто на промаји,
за сто лица у порнографији
лажне смерности.

Сто жртава у пролазу
кроз трске пушчане
за дисање под водом,
сто почетака из краја,
сто миља у једном месту.

Сто бунтовника у монаху,
клече испод сунчевог стола
и подижу га до олтара,
заглављеног у пролазу.

Сто година довитљивости
да стане сто у један:
сто светова у поглед,
сто растанака у сусрет.

Сто хиљада покушаја
око округлог стола,
да један се попне до врха
а не обори и прегази
сто народа, у пролазу.

Сто милиона лукавости,
заказивања и одлагања,
да се пречицом не стигне
до излаза из пролаза.

Сто лутања у тренутку,
сто мисли у једном кванту,
сто свећа за мртве душе,
да би се тела узнела
до Божјег престола,
заглављеног у пролазу.

СА УЗГЛАВЉА

Два бела јастука,
две мачке преду
са брачног узглавља.
Коврцају крзна
упредена годинама,

позлаћују косу
седу од мажења.

На косини година,
изресана лица,
под жутиим гривама
дремљиво лавља,
једно другом лижу
погледе до срца.

Злато им цури
из прочеља, скупља
се у мекиим папучама,
уредно сложеним
крај кревета као
два склоништа.
Испод месечастог
лишћа, личе на
два тиха гробића.

ОД ЗЕМЉЕ ДО ЗВЕЗДА

Рука је сазвежђе
које мора да се мије
мајчиним млеком...

да би земља у прстима
расла са млечног длана,
и била довољно јака...

да сваки нокат носи
као мало небо у врховима
озвезданих покрета.

ИГЛИЦЕ

За циновски раст
мисаоних четинара
криве су опсене –
семене шишарке
главене.

Иглице боду небо и
проширују простор
листопадног човека
у вечно време за биће.